

Вѣстникътъ излиза дваждъ: на 1 и 20 а притурката, — еднѣждъ: на 10 число всѣки мѣсець
ДИРЕКТОРКА: ТЕОДОРА Г. ЦОЕВА.

Съдържание.

Зестрата. — Глѣба дѣо Сичель. — Милостиния. — Кореспонденция. — Бюлетѣнъ. — Зестрата на Луция. — Една сцена на пѣдлю. — Илюстрираный молякъ. — Обявлѣния.

Зестрата

и нейното влияние за жената.

I.

Мнозина сж онпя, що въ разни врѣмена сж се занимавали и продължаватъ да се занимаватъ до днесъ съ зестрата на жената. Споредъ еднитѣ зестрата е срѣдството, което е въздигнало жената на подобающето нѣп, както въ обществото, така и въ семейството мѣсто: защото, споредъ происторическитѣ врѣмена и до Римлянитѣ, жената се считала като единъ нужденъ за мъжа мобилъ, както напримѣръ столътъ, мѣтлата и пр. Жената не вземала тогава *сѣпругъ*, но се *омжжвала*. Тя се считала слуга на мъжа, прѣдзначена, да удовлетвори само плѣтскитѣ на мъжа желанья. Нищо законно

не я свързвало съ мъжа, който, щомъ поискалъ, я напускалъ, или я продавалъ другаму, нѣщо което сжществува още и днесъ между много Источни народи. Останки на подобно окаянно и мизерно на жената положение, освидѣтелствуващи подобнето ѝ съ товарни животни, останжж до днесъ и между цивилизованитѣ Европейски народи. Сѣжпоцѣпнитѣ гривни и огърлѣци, които толкова гордо се носжтъ около китката на ржката и шията, отъ много жени не сж друго нищо, освѣнъ останки на желѣзни халки, чрѣзъ които се вързала жената слѣдъ катандевната ѝ работа, тъмно тѣй, както днесъ вържжтъ товарнитѣ животни. Римската епоха е оная, на която се дължи озаконенпето на зестрата като откупъ на женската свобода, която за да се счита законна сѣпруга на мъжа си, трѣбваше да му донесе зестра, иначе се считаше държанка *).

*) За жена безъ зестра Платинъ казва: *Madis in concubinatum fibi dedisse, suam, in matrimonium*, повече като държанка та е далъ нежелъ като жена.

Истинна е, че съ сзаконяване на зестрата жената се освободи отъ халкитѣ, които тя ги е позлати и украси съ дияманти, като признакъ вече на цивилизация, богатство и украшение, но обществото се осжди на не по малко разрушително отъ първото за жената наказание.

Жената прѣстанѣ да е вече само майка на чедата си и домакиня. Тя поради богатството си, починѣ да купува мъжа, за да може чрѣзъ него да покаже не само богатството си, но за да покаже и женска амбиция и удовлетвори лѣкоумието си. Тя починѣ да се мѣси и въ общественни работи, гдѣто прѣдполагаше, че ще удовлетвори нѣкоя слабостъ или поне ще стане дума за нея. А онѣзи отъ женитѣ, които не располагахъ съ богатството, починяхъ да се осждѣтъ на безбрачие. Чувствата: симпатия, любовъ, почитание, почестъ и пр. починяхъ да падатъ. Богатството починѣ съ своя сатанинска сила всичко да разрѣшава, споредъ свой интересъ. На подобни начала основанитѣ семейни закони, освободихъ само по видимоу жената, защото ония съ много зестра станяхъ роби на наслаждения, и показвания, а ония безъ зестра, се осждихъ на безбрачие, робство, и най сѣтиѣ, въ безчестие, за жалность! защото всѣка жена безъ зестра се считаше държанка! Почва война между богати и бѣдни жени. Бѣднитѣ починяхъ да търсѣтъ честни и свободни занятия за живѣние. Отъ тогава се яви, върху масата *женския въпросъ* съ всичкитѣ му фазиси: прѣобърнахъ се Периклеовитѣ начала, по които най-добра се считаше оная жена, за която не ставаше дума въ пазаря; по-късно се появиохъ: *cherchez la femme* и пр. або и да бѣше подигнато отъ Христа знамето на равенството на жената съ мъжа, имѣюще като основа не вече *материалната* зестра, но *праственната*. Спасителтъ чрѣзъ Апостолитѣ опредѣли мѣстото на жената както въ дома, така и въ обществото. «Нѣма Иудеинѣ, нито Еллицѣ, нѣма робъ, нито свободенъ, нѣма *мъжъ или жена*; всичко вне сте единъ прѣдъ Христа Исуса», (Галат. 26—28) казва Апостола. Отъ тогава починѣ да се почита не вече имѣющата голѣма зестра и безумна жена, но праственно богата зестра имѣющата. — По умнитѣ отъ мъжетѣ починяхъ да търсѣтъ вече не материална зестра, но праственна. Война вече между материалната и праственна зестра. Хубавитѣ обаче и богатитѣ жени въ много случаи продължавахъ да първенствуватъ до такъва степенъ, щото мно-

го пѣти свалихъ или възкачихъ царѣе и княже. Подобното състояние на нѣщата заинтересува мнозина правоучители и черковни оратори. Между първитѣ е божественний Златоустъ, който най силно и остро излиза противъ зестрата, казвайки: «Какво думашъ, човѣче, искашъ отъ жена да се обогатишъ? И не се ли срамувашъ, нито се почервениявашъ нито въ земята потъвашъ като диришъ такива начини за печалба? Защото вътрѣшнитѣ негоди, които сѣ нужди да се случѣтъ отъ това, оставимъ на страни: мнѣнието на жената, раболѣбството, скаранията укоритѣ на слугитѣ, които ще казватъ: «Бѣднакѣтъ, дриблю, безчестний и отъ безчестно сбогатенъ, за щото съ какво се ожени? Нали всичко е на господарката?» И на друго мѣсто пакъ казва: «Първомъ търси мъжъ, дѣйствително мъжъ и покровитель, като че искашъ да наложишъ надъ тѣлото глава; мъжъ, комуто, като че ще прѣдадешъ дѣщеря а не животно; недѣй дири пари, нито родъ отлеченъ, нито отечество голѣмо: всичкитѣ сѣ излишни, но гледай да диришъ душа благочестива, снисходителна, сжѣнска божия мѣдрость и страхъ, ако искашъ дѣщерята ти да живѣе съ удоволствие. . . Търси даже съ еднаква почестъ; ако ли не е възможно, то тогава повече по-бѣденъ нежели по богатъ, ако, разбира се, желаешъ да дадешъ дѣщеря си не на деспотъ но на мъжъ».

Златоустъ напада толкова силно зестрата, защото онова врѣме семейнитѣ свѣзки ставахъ особено на спекулативни основания. За особенното въспитание и образување на жената малко или съвсѣмъ не се погрижехъ. Жената отъ мнозина още се считаше срдство за забавление. Отъ тия мисли се водѣхъ даже и мъже, иначе мѣдри по мисогинии (мразущи жената), на които мнѣнията и имената считаме излишно да спомѣнемъ, като забѣлѣзваме само онова на Платона, който нарича жената «грѣшка на природата». Най сѣтиѣ, обаче, се явихъ защитници на женското образување и въспитание. Починяхъ да се явяватъ жени мѣдри, които почернявахъ славата на богатитѣ. Истинна е, че днесъ още продължава отъ мнозина прѣдпочтението на богата и безъ въспитание мома, не се презира, обаче, и отъ мисогинитѣ даже бѣдната по добръ въспитаната. И ако богатата, колкото има материалното прѣвъсходство, нампра обожатели, нравственната богата нампра обожатели и почитатели и тамъ, гдѣто материално богатата не е приета. Съ всичко това

обаче зестрата продължава още между мнозина да е най-главното покушение за женитбата, слѣдствие на което ставатъ и семейнитѣ раздори между ония, които сж се съединили съ прикѣменнитѣ недѣйствителни свѣзки на богатството, а не съ нравственитѣ и дѣйствителни свѣзки. Въ идущия брой ще разгледаме какви слѣдствия може да има зестрата и коя е най-добрата зестра, която може да принѣсе на бѣдѣщия си съпругъ една мома.

М.

Г-жа дѣо Стаелъ

(Продължение отъ брсева 16 и 17.)

Делфинъ и *Коринъ* почиватъ, въ сжщностъ, върху едни и сжщи данни, защото и въ двата случая имаме картината на върховна жена, която води борба съ общественитѣ условия; само че *Коринъ* играе по успѣшно ролята си, защото е гениална, до като нѣкъ *Делфинъ* е само сантиментална жена.

До като траеше заточението Г-жа дѣо Стаелъ бѣше посѣтила много пжти Германия, особено Ваймаръ, гдѣто има случай да види отблизко сгруппирани около Гьоте велики нѣмски писатели, каквито сж Шилеръ, Виеландъ и пр. Тя бѣше започнала да изучава язика и литературата на този народъ. Резултата отъ изучаването ѝ биде хубавото произвѣдение: *Германия*, което е пълна картина на правитѣ и на литературата на единъ непознатъ въ туй врѣме на французитѣ народъ. Това произвѣдение трѣбваше да мине прѣзъ императорската цензура, която най-напрѣдъ бѣше позволила напечатването; но когато вече щѣше да излиза отъ печатъ, властѣта хванъ и онищожи цѣлото издание подъ прѣдлогъ, че било противонародно. Обаче истината е, че това произвѣдение духаше много свободенъ духъ, не скрита умраза противъ тираниято и твърдѣ очевидни натяквания на военния деспотизмъ въ Франция. Тогава бѣше лесно да се повдигне общественото мнѣние противъ единъ французски авторъ, който смѣеше да постави по-горѣ единъ народъ, когото французитѣ бѣхъ навикнали да прѣзиратъ и у когото Г-жа дѣо Стаелъ бѣше срѣщижала и поздравила съ щастие тази свобода на мисълѣта, съ която нейното отечество не се наслаждаваше

Въ това произвѣдение, Г-жа дѣо Стаелъ е искавала нѣкои идеи, върноста на които може да се оспорп; даже сжществуватъ и нѣкои грѣшки; но тия пятна сж нищо въ сравнение съ великитѣ възглѣдове, съ високата нравственостъ, съ спиритуализма — нѣща, които срѣщаме на всѣка страница. За голѣми похвали е достоенъ начина, по който авторката си е усвоила великитѣ писатели на Германия, е викинула въ дълбочинитѣ на нейната философия, оцѣнила възвисения характеръ на нейната поезия, показала хубоститѣ на театра, вкратцъ казано, освѣтила живо всяката тази богата литература, която е била до туй врѣме тайна за Франция. Това бѣ, може да се каже, истинско откритие, и

тази хубава книга е силно съдѣйствувала да раздвижи духоветѣ и да блѣсни романтичeskото движение.

Като се оттегли прѣзъ послѣднитѣ години на Империята въ кулата си Коле, тя бѣше обиколена съ шпиони и това мѣстопрѣбиване ѝ стана толкова нетърпимо, че се рѣши да избѣга въ Англия. Но пожеже французскитѣ войски бѣхъ напълнили почти цѣла Европа, тя трѣбваше да обиколи прѣзъ Русия и Швеция. Тя е разказалъ съ голѣма живостъ перипетитѣ на тази обиколка въ Европа въ своето произвѣдение *Деветъ години заточение*. Падането на Наполеона въ 1814 г. ѝ отвори отново вратитѣ на Франция. Тя побърза да се върне въ Парижъ, гдѣто прѣкара нѣколко години, но най-тихитѣ и най-щастливитѣ отъ живота ѝ заобиколена отъ фамилията си и отъ нѣколко прѣдани приятели. Въ тази именно епоха тя написа послѣдното си произвѣдение, *Мемоари и размисления върху и мнѣния приключен-я на французската революция*, въ което защитаваше съ пламенно краснорѣчие тия благородни принципи на политическата свобода, на които тя е винаги останжала вѣрна и идеала на които виждаше въ английската конституция. «Никога», казва Вилмехъ, «характера на произвѣденията на Г-жа дѣо Стаелъ не е бивалъ тѣй благотворенъ, тѣй чистъ както въ послѣднитѣ години на нейната кратковрѣмenna кариера». Смъртта, която ѝ истрѣгна въ 1817 г. отъ обичѣта на нейнитѣ, не ѝ остави врѣме да тури послѣдния рѣчка на произвѣдението, което е тѣй достойно кулоново памѣтница на литературата ѝ слава.

Г-жа дѣо Стаелъ е, нѣма съмнение, най-забѣлжителна жена, която се е прославила въ областѣта на литературата; голѣмото достоинство на нейнитѣ произвѣдения е въ зависимостъ отъ душевната хубостъ на писателката. Като великодушна натура имѣюща достъпъ къмъ всичко, което е хубаво, къмъ всичко, което е велико, къмъ всичко, което възвисява човѣшкото, човѣкъ не знае какво най-много у нея да адмирира, дали дълбокия ѝ умъ, който косва гения, споредъ изражението на Шилера, дали любящето ѝ, прѣданното ѝ и винаги готово за пожертвувания сърце, или нѣкъ живото, блѣскаво, освѣтляюще всичко въображение. Или по-скоро, това, което е най-много за удивление въ тази привилегирована душа, то е интимното съединение мѣжду духа, чувството и въображението; а още по-прѣлестното е, че тя си остави винаги жена. При всичко това обаче, трѣбва да признаемъ, че чегенето на нейнитѣ произвѣдения уморява малко вслѣдствие на прѣголѣмото изобилие на идеи, които тѣвѣжтъ на вълни и мѣжду които тя не си дава трудъ да прави изборъ

Колкото нѣкъ се касае до нейния стилъ, той е малко занемаренъ, защото тя пишеше както си и говореше; но човѣкъ нѣма куражъ да набѣе на единъ недостатѣкъ, който, слѣдъ всичко, въздига въ нея още едно качество, отсѣжтственото на литературна претенциозностъ и забравенето на своята репутация като писателъ. Автора, съ когото тя има, нѣма съмнѣние, най-много сходства, е Ж. Ж. Русо, когото тя винаги адмирирала и произвѣденията на когото сж повлиявали върху нея. И дѣйствително, съ пламенното му красно-

рѣчие и двоицата блѣстижтъ; но въ честь на Г-жа д-во Стаель може да се каже, че нейнитѣ идеи сж лишени отъ софизмнѣ, които често пѣти сж побърквали въображеніето на Женевския философъ. «Произвѣденіята на Г-жа д-во Стаель ще живѣятъ благодарение на дълбокитѣ имъ и обсебвающіи истини. Като списателка, като артистка, други авторки сж ѣ надминали; но никой, нито отъ нейния полъ, нито отъ мъжния, не ѣ прѣвѣсходствува, малцина даже тѣрижтъ сравнение, по отношение на чувствата, вѣрността и хубостта на мислитѣ».*

Янко Попповъ

Милостиня

Отъ Н. С. Тургеневъ.

Близко до голѣмий градъ, по широкій пѣтъ, вървѣлъ старъ и боленъ човѣкъ.

Той се мъчилъ е то ходялъ. Нещиналитѣ му позѣ се влачили и тѣ стѣпвали то силно, то слабо като чужди. Дрѣхата му била съдрана и висѣли парцали. Гологлавата му глава падала на гърдитѣ . . . Той билъ изнемоощалъ.

Той сѣдналъ да си отпочине на единъ камѣкъ край пѣтя, навѣлъ се напѣдъ, покрилъ си лицето съ двѣтъ рѣцѣ, на които палцитѣ били измочрени отъ сълзи, придружени съ въздишки.

Той си припомнялъ.

Напомнялъ си той кога билъ нѣкога здравъ и богатъ и какъ той си загубилъ здравето, а богатството си, какъ раздалъ на другаритѣ си и на неприятелитѣ си . . . А сега за него да нѣма залакъ хлѣбъ . . . Нада ли му се да се унижи до толкова, щото да почне да проси? Жално му било на сърдцето и срамно.

А сълзитѣ му капали, капали и мочрили всичко наредъ.

Отъ друга страна той слушалъ да го вика нѣкой по име. Той подигналъ натегналата си глава и видѣлъ прѣдъ себе си непознатъ човѣкъ съ спокойно забѣлѣжително, но не строго лице, съ свѣтли очи и съ проникателенъ, но не зълъ погледъ.

— Ти си раздалъ всичкий си имотъ, но се раскайвашъ, че си добро сторилъ?

— Не се раскайвамъ, отговорилъ съ въздишка стареца — само, че сега умирамъ.

— Нима нѣма за тебе богати на свѣта, които да ти подадѣтъ рѣцѣ — продължавалъ непознатия: — не, надъ щото и да се покаже добродѣтель, тя се мъчно упражнява.

Стареца нищо неотговорилъ на това, а се замислилъ.

— И така ти си сега бѣденъ, не гордѣливъ — му казалъ пакъ непознатий: тогава върви, протягай рѣката си, стани причина, дай и ти възможность на другитѣ добри хора да покажатъ на дѣло, че и тѣ сж добри.

Старецътъ трѣпналъ и позамужалъ съ очитѣ . . .

(* Вие.

но непознатий вече исчезналъ, а по надалечъ по улицата идялъ други човѣкъ.

Старецътъ отишълъ при него и си протегналъ рѣката, а този минувачъ погледналъ на друга страна и не далъ нищо. Но подиръ него вървѣхъ други, който далъ на стареца малка милостиня.

Старецътъ си купилъ за даденитѣ грошове хлѣбъ и сладко му било испросеното късче хлѣбъ и той нѣмалъ срамъ на сърдцето си — а напротивъ: него го огрѣяла тихо радостъ.

Корреспондентинъ.

Отъ сѣщій.

Двама другари сѣдяли на столове и пили чай.

Внезапенъ шумъ се подигналъ на улицата. Слушали се жални гласове, подигравки, нападки и смѣхъ отъ сполука на злорадостенъ смѣхъ.

— Кого бижтъ се обадилъ единъ отъ другаритѣ и погледналъ прѣзъ прозореца.

— Дали е прѣстѣпникъ или убиецъ? — казалъ другий. — Слушай, който и какъвѣто и да е, хайде да отидемъ и прѣвратимъ саморасправачитѣ. Да идемъ да го защитимъ.

— Та види се, тѣ бижтъ не убийца.

— Убийца или не, все едно да отидемъ да го отнемемъ отъ рѣцѣтъ на тѣлпата.

— Тогава да отидемъ да му помогнемъ, ако ще би да е той кассиеръ, воененъ, адвокатъ, редакторъ, общественъ благодѣтель? . . .

— Не, не. тѣ бижтъ корреспондентинъ? Ами знаешъ ли що да сторимъ?

— Що?

— Нѣка долѣмъ и отново да приемъ по чаша чай.

Егоистъ.

Отъ сѣщій.

Той притежавалъ всичко за да бжде бичъ на семейството си. Родилъ се здравъ, родилъ се богатъ, въ продължение на всичкий си животъ, като си оставалъ богатъ и здравъ, не извършвалъ ни една грѣшка, не се е излѣгвалъ, нито еднажъ поне раскайвалъ.

Той билъ безукоризненно честенъ! . . . Той гордо съзнавалъ честността си и заради нея взималъ процентъ отъ ближнитѣ си. Честността му била капиталъ.

Честността му давала право да бжде безжалостенъ и да не прави добро; — защото доброто споредъ него било не добро.

Той се занимавалъ съ своето «азъ» и много се тревожилъ, ако и други не се занимавали съ него.

Въ сѣщото врѣме той не считалъ себе си за егоистъ и изразилъ егоиститѣ и егоизма. Може би, че чуждий егоизмъ бръкалъ на неговий.

Като не усѣщалъ въ себе си нѣкоя малка слабостъ, то той не допускалъ, че у него има слабости. Той въобще нищо и никого не разбиралъ, защото той

отъ всичкитѣ страни отъ горѣ до долу, отпръдъ и отзадъ все съ себе си се занимавалъ.

Той не разбираше, що значи да прощава чловѣкъ. Не прощавалъ себе си, а какъ да прощава другитѣ?

Предъ сждѣтъ на собственната си съвѣсть, прѣдъ лицето на собственний Богъ — той, за чудо, този извергъ на добродѣлитѣ, вдигалъ очитѣ си на горѣ — и съ твърдъ и ясенъ гласъ произнасялъ: «Да, азъ съмъ достойний, нравствени човѣкъ!»

Той можалъ да повтори тѣзи думи и на смъртното си легло безъ да му трепне каменното сърдце.

О, безобразие самодоволно, непрѣклонно и празно отъ добродѣтели. — Ти едва ли не си противно и на откровенното безобразие на пороцитѣ!

г. К. X, 98 г. Преведе священникъ П. Цацевъ.

Зестрата на Луция.

— . . . Нъ, Господинъ Майоръ!

— Не, приятелю мой. Догдѣто не съберж опрѣдѣлената сума за зестрата на офицерска невѣста, не ще Ви позволѣж да встѣпите въ бракъ.

Запасний майоръ произнесълъ тия думи съ онуй приятно настояване, което го отличавало и отъ което се доказвало, че рѣшението му било неизмѣнно.

Младий поручикъ, годеникъ на госпожица Луция, слѣдъ тоя разговоръ се показалъ толкозъ нажаленъ, щото бждѣщия му тъща едва можалъ да си задържи една проницеска усмивка.

— Хайде недѣй се отчайва, му казалъ съ силния си воененъ гласъ. Уставътъ, видишъ, е уставъ, спр. нѣщо свещенно, което не трѣбва честнитѣ хора да прѣстѣпватъ. Научи се обаче, че зестрата на дѣщеря ми Луция отъ день на день се увеличава и че сега намѣрихъ срѣдство да ѣж допѣлнѣж въ свѣсѣмъ малко врѣме.

Вратата се отворили изведиждъ и влѣзла Луция, носеща ламбата, която оставила на масата, на която била отворена и тавлята. Двамата мже се доближили до масата единий срѣщу другия, а между това и момата сѣдижала при тѣхъ съ рждѣлнето.

Този моментъ билъ най-щастливий, този моментъ, който прѣкарвали въ топличката стая въ искрення и любезна фамиларность и любовь, той билъ моментъ на истинско щастие за тия лица, които съединявала еднаква по обичъ и прѣданность свѣрска.

Майорътъ така се успокоявалъ отъ дневния си трудъ. Той бѣ изгубилъ съпругата си, прѣди още да се отстрани отъ редоветѣ на войската, бѣ останалъ самъ безъ роднини, нъ съ едно малко момченце, което бѣ придобилъ въ прѣмнижала вече възраст. Бѣдентъ, безъ никакъвъ другъ, освѣнъ малката си пенсия, приходъ, поиска да се назначи за писаръ при нѣкое министерство съ 80 лева мѣсечна заплата.

Новото му занятие отначало прѣдставило малки мъжнотии на запасния майоръ, нъ постепенно той привикналъ на статистиката и числата, та даже усѣждалъ едно истинно удоволствие въ точното и съвѣстното изпълнение на дѣлото си.

Отдавна вече той прѣкарвалъ тоя монотоненъ и редовенъ животъ съ единичното желание да усигори за дѣщеря си единъ животъ щастливъ и да ѣж омжжи за офицеринъ. Това било тайното му желание, белното му честолюбие, съиътъ му, на който осжществлението бѣ осигорило старитѣ му години.

Той бѣ въспиталъ дѣщеря си съ безмѣрна обичъ и прѣданность. Тѣзи дѣщеря била единичната страсть на стареца и се подлагалъ на всекаква жѣртва, за да ѣж осигори не раскошенъ, нъ спокоенъ животъ. Този човѣкъ, който прѣзъ цѣли 20 години редовно прѣзъ единъ опрѣдѣленъ часъ се забавлявалъ съ приятелитѣ си, оставилъ се отъ този навикъ, за да спести въ полза на чедото си и най-малката сума, която би расположилъ за свонъ си нужди. Нъ за тѣзи си лишения той се възнаграждавалъ, като се връщалъ въ жщи по 5½ ч. вечеръ и галѣлъ съ свой погледъ съ бащино благоговѣние и благочестие любезната си дѣщеря, когато тя шетала изъ дома.

Въ тая спокойна и сладка атмосфера единъ день ненадѣйно тя видѣла да ѣж се прѣдстави единъ младъ офицеринъ, на когото сърдцето бѣхъ трогнали хубавитѣ очи и грацията на Луция и който безъ забикалки поискалъ отъ майора нейната ржа.

Майорътъ малко се разсърдилъ и нѣкоп военни грѣмогласни псувни се испуснали отъ устата му, когато се научилъ, че безъ неговото позволение бѣше се развила идиллическата симпатия на двѣтѣ млади души. Нъ искренната и честна фзпознамя на юношата, страхливата исповѣдъ на чувства отъ страна на момата и удовлетворението на желанието му, че сполучилъ зетъ воененъ, сѣдѣйствували, щото той да сгоди въ сжщия день още любовницитѣ.

Той имъ заявилъ обаче, че по никой начинъ не би позволилъ да се вѣнчеиждъ, прѣди да допѣлни по-трѣбната сума за зестрата, която се изисквала по закона за чина на зета си. Никакъ не сж подѣйствували да отмѣниждъ рѣшението му молбитѣ на двамата любовници. Той билъ неумолимъ. Не допускалъ, както казалъ, на бѣлитѣ си косми да прѣстѣпниждъ военния уставъ, който е почиталъ винаги и при най-голѣмитѣ младежки гуляния.

За да допѣлни обаче суммата, която трѣбвало да спести за зестра на дѣщеря си, дѣлженъ бѣ да става всека заранъ призори и свободнитѣ моменти на деня си да располага за прѣписване разни документи, които му принасяли една малка печалба.

По такъвъ начинъ сполучилъ доста да увеличи прѣдопрѣдѣлената за Луция сума, а по деня, по който бждѣщия му зетъ пакъ се оплаквалъ за закъсняването на брака, оставало само една стотина левове за допѣление суммата. Нъ понеже той виждалъ дѣщеря си да се разваля отъ день на день повече, понеже очитѣ ѣж били винаги червени отъ сълзитѣ, които всеки день скришно ронѣлъ, майорътъ почналъ да мисли, какъ ще може по-скоро да събере останалитѣ пари.

Часоветѣ, които прѣкарвалъ въ игране на тавли, му оставали свободни. Той си припомнилъ, че на млади години се отличавалъ по искусното биеие на голѣмия музикаленъ тпанъ.

Затова той сполучилъ да постъпи въ оркестрата на единъ малъкъ театъръ на участъка имъ, а, за да оправдае вечернитѣ си отсъствия, казалъ на дъщеря си, че билъ намѣрилъ единъ свой дѣтискии другаръ, който болѣдувалъ, та отивалъ всѣка вечеръ да го наглежда. Не му оставало прочее нито минута отдихъ. Тутаки подиръ вечерята той се оттеглявалъ въ стаята си, изваждалъ отъ петелката на дрѣхата си орденъ на Леонеа на Честъта, обличалъ дебелия си мантия и излизалъ, за да се върне по полунощъ.

Въ театра отъ начало другитѣ музиканти се подигравали съ новия си колега, нъ постепенно тѣ навикнали да почитатъ строгия старецъ, който се виждалъ, че се подчинява мъченически на сѣдбата си. Всѣкинощното биение до толкова го уморило, щото при всичко че първомъ се помъжилъ да противостои юнашки на натягающия клепацитѣ му сънъ, станжало невъзможно да побѣди, то винаги, подиръ първото дѣйствие главата му клямала напредъ и единъ сънъ на старостъ, трудъ и заморяване затварялъ очитѣ му.

Капелмейстерътъ, който симпатизиралъ стареца съ леко бутанне извѣстивалъ му, че трѣбвало да се събуди и да бие тѣпана си. Старецътъ толкова привикналъ на тая гимнастика, щото едва си отворялъ очитѣ и звукътъ на тѣпана се чувалъ да придружава музикалния аккордъ, като че той бѣлъ надъ работата си.

Отъ десетъ дена насамъ вече се повтаряло туй нѣщо и една группа младежи, които се помѣствали на първия редъ точно задъ оркестрата, забѣлѣжила, какво се случвало между стареца и капелмейстора и се рѣшили да му изиграйтъ нѣщо, като се смѣли прѣдварително за плана си.

Кждѣ края на второто дѣйствие, когато тенорътъ пѣлъ съ страсть най-мелодичната си пѣсенъ, когато едва полека и страхливо го аккомпанирада цигулката, а публиката съ голѣмо внимание слѣдѣла пѣсенята, единъ звукъ, като неочакванъ, дисхармониченъ и продължителенъ грѣмъ, се чулъ изъ залата.

Злощастний старецъ, който безвременно билъ се събудилъ отъ оння лекомиселни юноши, които подражали въ тоя моментъ на капелмейстора, силно ударилъ своя тѣпанъ, на който страшний шумъ произвелъ голѣмо вълнение. Пѣвецътъ се прѣкъснѣлъ, забъркалъ пѣсенята си, та псувалъ музикантинна съ всичката сила на дробоветѣ си, когато публиката го повсвирѣла и хвърлѣла на музикантитѣ, каквото намѣрвала прѣдъ себе си.

Запасний майоръ, неволний виновникъ на тоя шумъ, въ туй врѣме запалъ. Нъ директорътъ на театра нападналъ го и съ биение го схвърлилъ на улицата.

Злощастний старецъ, безъ още да разбере добръ, какво се случило, намѣрилъ се на улицата гологлавъ и съ дрехитѣ си въ безредице. Хладний пощенъ въздухъ го укротилъ и тогава чакъ разбралъ сцената, на която той билъ жертвата.

Безъ да се разсърди противъ причинителитѣ на злощастнето му, почналъ да мисли съ отчаяние, че отъ оная вечеръ си губѣлъ длъжността и че бракътъ на

дъщеря му щѣлъ да се отложи за цѣлъ мѣсець може би още.

Тѣй, потѣнѣлъ въ скърбни мисли, върнѣлъ се въ къщи. Свѣщта била изгаснѣла, а само кандилото свѣтѣло спалнята му. Старецътъ запалилъ свѣщилникътъ и влѣзълъ въ стаята на дъщеря си.

Луция спѣла. Подъ треперящата и слабата свѣтлина той забѣлѣжилъ на устнитѣ ѝ сладка и меланхолична усмивка. Двѣ едри сълзи се търкаляли по бузитѣ ѝ, та тогава едно джхане по-скоро, нежели шупканье се испуснало отъ гърдитѣ на тоя чедолюбивъ баща — думата: опрости ме!

Подиръ това той се отдалечилъ полека въ спалнята си и почналъ за хиляденъ пътъ да брои зестрата на Луция. Той знаелъ броя на записитѣ и бацкнитѣ. Зелъ прочее да брои златнитѣ монети. Очудваннето му било голѣмо, когато видѣлъ, че суммата била дотѣмъ мена. Какъ! тоя старъ и опитенъ счетоводителъ бѣ се излъгалъ въ смѣтката си? Радостята обаче на бащата скоро замѣнила обидената му счетоводна способностъ и бракътъ на Луция билъ опрѣдѣленъ за другия день.

Идеята обаче на оная счетоводителна грѣшка много го мъчела. Луция безжалостно крияла, че, когато той се уморявалъ и не спялъ отъ работа, и тя правѣла сжщото, като работила частно и прѣкратила мъченическия животъ на стария си баща.

Цариградъ.

Отъ френски.

Д. Любомировъ.

Една сцена отъ «Ѣдлю» *

(отъ Brucys) **

Гришаръ, докторъ; Лоливъ — неговъ слуга, и Аристъ — братъ.

Гришаръ. Желатино, ще ме каращъ ли да чукамъ два часа на вратата?

Лоливъ. Господине, азъ работяхъ въ градината: и щомъ чухъ да чукате, азъ се затѣкохъ тѣй бържѣ, че паднахъ по пята.

Гришаръ. Искалъ бихъ да си строшишъ пията, двойно куче; защо не оставешъ вратата отворена?

Лоливъ. Ехъ, Господине, Вий ме мърихте вчера, че бѣше отворена: когато е отворена, сърдите се; когато пѣкъ е затворена, пакъ ми се сърдите: и азъ не знаѣхъ какво да правѣхъ.

Гришаръ. Какво да правишъ!

Аристъ. Братко, обичате ли . . .

Гришаръ. (прѣкъсвайки го). Потърпѣте (на Лолива) не знаешъ какво да правишъ, нехранимайка!

Аристъ. Ехъ, братко, оставѣте тази слуга и ме изслушайте.

Гришаръ (прѣкъсвайки го). Господинъ братко, когато Вий мъмрите слугитѣ си, всѣки Ви оставя да ги мъмрите на мира.

* Мъмрина

** Единъ отъ добритѣ французки комични автори. —

Аристъ (на страна). Трѣбва да почакамъ да му отминне яростта.

Гришаръ (на Лолива). Не знаешъ какво да пратишъ, безсрамнико!

Лоливъ. Е добръ, господине, когато излѣзите, искате ли да оставямъ вратата отворена?

Гришаръ. Не.

Лоливъ. Искатели ли да ѝ държи затворена?

Гришаръ. Не.

Лоливъ. Искатели ли да ѝ държи затворена?

Гришаръ. Не.

Лоливъ. Тогава, господине, какво.

Гришаръ (притисвайки го). Още? ти ще разсѣждавашъ, пиянцо?

Аристъ. Струва ми се, братко, че той не разсѣждава злѣ: и човѣкъ трѣбва да бѣде благодаренъ, когато има разсѣдливъ слуга.

Гришаръ. И мене ми се струва, господинъ братко, че Вий разсѣждавате много злѣ. Да, човѣкъ трѣбва да бѣде благодаренъ, когато има разсѣдливъ слуга, но не и слуга — умуствателъ.

Лоливъ (на страна). Поврага, излизамъ отъ кожата си, като знаиъ, че ямамъ право.

Гришаръ. Ще мълчинъ ли пъкъ сега?

Лоливъ. Господине, азъ щѣхъ да се засѣмъ съ бравата; трѣбва вратата да бѣде или отворена, или затворена: изберѣте; какъ ѝ искате?

Гришаръ. Азъ ти казахъ хиляди пѣти, нехрани-майко. Искамъ ѝ азъ ѝ Но я гледайте този денгубецъ, на единъ слуга ли прилича да дохажда да ми задава въпроси? Ако те хванѣ, измѣнико, тогава ще ти покажиъ какъ ѝ искамъ . . . (на Ариста). Вий се смѣете, мислиъ, господинъ юрисконсултъ?

Аристъ. Азъ ли? никакъ. Къзъ знаиъ, че слугитѣ не изпълняватъ никога това, което имъ се казва.

Гришаръ (посочвайки Лолива). При всичко това обаче, Вий ми дадохте този нехрани-майко.

Аристъ. Азъ вѣрвахъ, че постигнахъ добръ.

Гришаръ. О, азъ вѣрвахъ . . . Знайте, господинъ присмивачо, че азъ спрвахъ не е азика на единъ разуменъ човѣкъ.

Аристъ. Ехъ, да оставимъ сега това на страна, братко, и ми позволѣте да Ви говорѣмъ за една по-важна работа, отъ която азъ бихъ билъ много благодаренъ.

Гришаръ (притисвайки го). Не, азъ искамъ да видите Вий сами какъ ми слугува този обѣсникъ, за да не дохаждате послѣ да ми казвате, че се сѣриъ безъ причина. Вий ще видите, ще видите (на Лолива). Помѣте ли стѣлбитѣ?

Лоливъ. Да, Господине, отъ горѣ до долу.

Гришаръ. Ами двора?

Лоливъ. Ако намѣрите ей-таквазъ нечистотия, нека изгубиъ всякънъ си залогъ.

Гришаръ. Но ти не напои мулето, нали?

Господине, попитайте съсѣдитѣ, кои-

Гришаръ. Но ти не занесе тия бутилки съ кинина, гдѣто ти казахъ?

Лоливъ. Извинѣте ме, господине, азъ ги занесохъ и донесохъ праздинѣ.

Гришаръ. Ами писмата ми, занесе ли ги на пощата? Казвай де? . . .

Лоливъ. Ахъ, Господине, азъ не можихъ да забравѣмъ!

Гришаръ. Азъ ти забранихъ сто пѣти да не скръцашъ съ проклѣтата си цигулка, обаче азъ чухъ тази сутринъ.

Лоливъ (притисвайки го). Тази сутринъ ли? Не си ли спомняте, че вчера ѝ направихте на хиляди парчета?

Гришаръ (на страна). О, трѣбва азъ да испадѣмъ този нехрани-майко: никой пѣтъ слуга не ме е тѣй ядосвалъ както този; ще ме умори отъ скръбъ. (на Лолива) Махай се!

Лоливъ (на Ариста). Какъвъ дяволъ е ялъ той?

Аристъ (съ сладостъ). Отстрани се.

Прѣвелъ: Янко Поповъ

Ипотикираний момъкъ.

(Продължение отъ № 18.)

Всичкитѣ тия мисли улѣкчавали трудноститѣ на живота имъ. Маргарита като че била създадена за Delivier, а той сжщо за нея. Единия поизваля другия. Маргаритенинѣ отъ друга страна добродѣтели и чужбостта биле извѣстни на всѣмъ, който слуби се запознавалъ съ нея. Единичния ѣ недостатъкъ нейната бѣдность. Но що отъ това? тя притежопнази магическа сила, която ошастливява всѣмъ туй отношение тя е била най-богата отъ всѣмъ, ето сатанинската минута всичкото туй щастие въ единъ мигъ прѣобрѣща на прахъ и пепелъ. Славата, богатството, пмѣюща въ коренна си не любовта, взаимната и искренната почестъ, измѣняватъ го и той въ единъ мигъ забравя всичко, всичко: и обѣщания, кѣтва и толкова други прѣкарани наедно съ Маргарита обстоятелства на живота, които така сж биле вкоренили въ сърдцата имъ, отниманието или поне прѣнебрѣгванието на които бѣло равносильно съ изгубване на щастие и животъ! Уви! колко лѣко разсѣждава младостта за вкоренитъ вече чувства и колко прѣдъ видимитѣ обѣщания щастия рита пригответното въ расточение на толкова годидѣйствително щастие и се прилепва на ново по свѣло показвающе щастие. Колко той забравя че тливия животъ е продуктъ на взаимно съгласур и почитание на мисли и чувства за достиганне на то се изискать многогодишно съжителство и распитанне на разни случайности на частния имъ животъ.

Между това г-нъ Delivier, при всичко че се помѣчилъ да скрие вълненіето си въ въспомѣнанието на Маргарита, обаче той неволно въздъхналъ. Но нѣмаше какво да се направи. Амбицията, бѣдностьта и дадената вече дума, го

прѣлчувствието на злощастieto се явилъ въ къщата на банкерица, гдѣто го чакали съ растворени ржѣ.

Прѣдъ толкова богатства и раскошъ, нѣща които не е билъ виждалъ другъ пжтъ, той се е изгубилъ.

Бжджщата ѝ невеста, била най богато облѣчена. Той обаче отъ срамъ прѣдъ толкова публика и раскошъ едвамъ се е запозналъ съ нея и съ присѣжвующитѣ, безъ обаче да може добръ да разгледа или се запознае по отъ близо, ако не съ други, поне съ бжджщата ѝ съпруга, която и принасила толкова щастие. Момъкътъ за първи пжтъ влизалъ въ подобно общество. Той билъ привикналъ само да работи, да чете въ бѣдната си стая или да прѣкарва минути на щастieto заедно съ Маргарита въ близката гора или въ стаята, като скролявали разни планове за бжджшето. Въ Парижъ той познавалъ само една улица. Именно — университетската въ която и е живѣялъ. Само за нѣкоя особенна работа той се е отбивалъ и въ други улици. Той обаче пѣмалъ нужда да ходи, тъй като неговитѣ съученици го познавали добръ, та всѣки, който ималъ нужда отъ него за да му даде да прѣпиши нѣщо, или да съсчипи, намиралъ го най лесно. Ето защо той се зашемедилъ прѣдъ подобенъ луксъ и богатство и осѣтилъ въ една минута нищожеството си.

Това, обаче, разбрали присѣжвующитѣ и не го оставили дълго въ това неприятно положение. Слѣдъ не дълги разговори и обикновенитѣ почерпвания, завѣли го въ една друга стая, гдѣто надъ една масса имало книги, пера и мастило. При масата стоялъ нотариуса заедно съ друго лице; около него пѣколко други хора свидѣтели. Това друго лице при нотариуса му е поднесълъ да подпиши една книга а той механически си е подписалъ.

Осигуряватъ живота си му казалъ, той отъ послѣ, отъ което разбралъ какъвъ е билъ той.

Слѣдъ него нотариуса му е поднесълъ единъ актъ да подпиши, като го помолилъ по напрѣдъ да го прочете и да отговори ако е съгласенъ съ всичко или не.

— Да, знайж, знайж всичко, той му отговорилъ и си е подписалъ. Подпишали и свидѣлитѣ.

— Вий, му отговорилъ слѣдъ това нотариуса, първомъ осигурихте живота си. Въ случай че нѣкое нещастие Ви сполѣти, осигурителното дружество ще избори въ името Г-ца Moulinier, 50,000 фр. Слѣдъ това Вий се задължихте да се съедините съ Г-ца Moulinier, щомъ получите титлата Д-ръ. До свършването Ви университета ще се поддържате съ разноси на Г-нъ Moulinier, въ случай че слѣдъ свършването университета откажете отъ да се съедините съ Г-ца Moulinier дължни сте да заплатите въ името Г-ца Moulinier 50,000 фр. Ако не сте въ състояние да си заплатите, тя ще е въ правото си да Ви употреби по кой и да е начинъ до исплащанieto на тая сума. Съ една рѣчь,

Вий сте ипотикранъ до свършването наукитѣ си и вѣнчаванieto Ви съ Г-ца Moulinier. Ипотикранieto Ви се дига само слѣдъ вѣнчаванieto Ви, или изброяване на 50,000 франка.

(Слѣдва.)

НАМИРА СЕ ПОДЪ ПЕЧАТЪ

и
СКОРО ЩЕ БЖДЕ ГОТОВА КНИГАТА:
РЖКОВОДСТВО

по
ШИЕНИЕ и КЪРПЕНИЕ,

съ 93 фигури въ текста,

за въ употребление на Професионални и стопански училища, на ученички отъ срѣдни учебни заведения и на всички, желающи да изучатъ Шиението и Кърпението безъ учитель,

Г-ца Елена Манова.

Обявление.

Свършившъ факултета по Литературата дава частни уроци по Литература, Французки и Английски езици, които владѣе още отъ дѣтinstvo. Три мѣсеци сж достатъчни, слѣдъ постоянна практика, за удовлетворителното изучаване на тия езици.

Адресъ: Марийка Попова, Шуменъ, Каджева частъ.

МОЛЖ, ПРОЧЕТЕТЕ! НОВИ ПОЛЕЗНИ КНИГИ:

1) *За бракътъ и безбрачието.* Отъ проф. А. Ф. Гусевъ. Въ защита на Християнския бракъ и противъ «Крейцеровата Соната» и «Послѣсловieto» къмъ нея. Отъ Ер. Л. П. Толстою. 10 печатни коли за 1.50 л.

2) *Християнското учение за любението на челоличеството въ сравнение съ крайноститѣ на социалистическитѣ учения.* Отъ протоерея А. М. Иванцовъ-Платоновъ (професоръ) 7 печатни коли за 1 левъ.

3) *Кжсичка историйка на свѣщенитѣ събития отъ рождението на Дѣва Марія до Кръщенieto на Исуса Христа,* съ 8 цвѣтни лакирани картинки. За 60 стот.

4) *Страданията, смъртта и възкресението на Исуса Христа,* съ 14 сжщо такива картинки За 1 л.

Първитѣ двѣ сж прѣкрасенъ подарѣкъ за младежи и отъ двата пола, а послѣднитѣ за дѣца-ученици. Продаватъ се у Пв. Ст. Визиревъ въ гр. Свищовъ.

Пощен. разноси негови, за по голѣми порѣчки — износна отетѣлка.

Годишенъ абонаментъ:

за абон. въ Т.-П. станция — на списанието . . .	л. 3.—
— на списанието съ притурката . . .	« 5.50
за абон. на право въ Дирек. — на списанието . . .	« 4.—
— на списанието съ притурката . . .	« 7.—
III за странство — на списанието . . .	« 5.—
— на списанието съ притурката . . .	« 9.—

Отговорникъ А. Петровъ

Всичко, що се отнася до списанието или притурката испраща се съ адресъ: До Дирекцията на «Женския Свѣтъ» ул. Войнишка № 122 — Варна.

Писма неплатени не се приематъ:

Всѣка обявление, относно

жичи, приематъ се.

Правотъ . . .